

PIRMAS VEIKSMAS, PIRMA SCENA

Pasirodo ponas Darsis

Keisės galinėje verandoje stovėjo nuogas vyras. Ji kviestų policiją arba mažų mažiausiai suriktų, jei jis nebūtų toks velniškai gražus.

Nė nemirktelėjusi ji sugraibė elektrinį virdulį ir užpylė verdančio vandens ant palaidų arbatos lapelių, subertų į sidabrinį sietelį. Ganėtinais daug vandens nusiliejo per puodelio kraštą ant granitinio stalviršio ir nubėgo grindų plytelėmis, bet ji nepastebėjo.

Buvo labai ankstyvas rytas, dar nė neišaušę, bet ji nejungė virtuvėje šviesos. O ir nereikėjo — vyras įjungė šviesą verandoje, ir ūkanotą rytą žiūrint pro tinklines duris beveik atrodė, kad vyras stovi scenoje.

Marškinėlius ir sportines kelnes jis buvo numetęs ant akmenimis grįsto keliuko ir visiškai nuogas užlipo trimis verandos laipteliais, atgręžęs į Keisę savo šlovingą vyriškumą. Jis žingsniavo tiesiai į ją, tarsi ketindamas įeiti į namus.

Keisė buvo tik ką atsikėlusį ir pirmąkart žvilgtelėjusi į vyriškį pamanė, kad vis dar miega ir sapnuoja nuostabiausią savo gyvenimo sapną. Jo ne tik kūnas buvo gražus, bet ir veidas. Plaukai, akys, šeriuotas smakras, išties geidulingos lūpos. Oda tamsaus aukso spalvos, po ja ryškėjo ilgi

ir glotnūs raumenys. Plaukai kaklu leidosi iki pečių, ir ant galvos krintančioje šviesoje jie buvo tokie juodi, kad net blizgėjo mėliu.

Užlipęs į verandą, jis neatidarė tinklinių durų ir vidun nėjo, tik pasisuko šonu, tad moteris puikiai galėjo jį apžiūrėti.

Viešpatie! Plokščias pilvas, pūpsantys raumenys. Nugaros linkis, šlaunys tarsi olimpinio čiuožėjo.

Keisė įstengė porą kartų mirkstelėti. Aišku, kad ji miega. Aišku, jis negali būti *tikras*.

Atrodė, kad jis kažką daro prie sienos, ir po kelių sekundžių pradėjo lyti. Tai žinoma. Dievybė, valdanti dangų, *turėtų* atrodyti kaip šis vyras.

Bet ne, pasirodo, tik įsijungė dušas, pritvirtintas prie jos mažyčio svečių namelio verandos sienos. Keisė nežinojo, kad jis ten yra — ji miestelyje kelis mėnesius gyveno žiemą. Bet vakar taip atšilo, kad Keisė buvo atidariusi visus langus ir duris, idant išgaruotų viryklės karštis. Kai ji pagaliau nuėjo miegoti, virtuvė buvo labai įkaitusi, tad ji tik užkabino tinklines duris, palikdama kambarį vėdinti vėjui.

Paėmusi puodelį, ji siurbtelėjo arbatos ir stebėjo, kaip vyriškis muiluojasi.

Keisė, neatitraukdama žvilgsnio nuo reginio, koja prisitraukė netoli stovėjusią aukštą taburetę ir atsistojo. Jam rankomis braukant per muiluotą kūną, ji vis labiau įtikėjo sapnuojanti. Ir lygiai taip pat buvo įtikėjusi, kad vos atitraukusi žvilgsnį nuo vyriškio, ji prabustų.

Keisė stebėjo, kaip jis trina muilu kojas ir tarp jų, kaip ranka kyla aukštyn. Jam taip nesisekė pasiekti nugaros vidurio, kad Keisei magėjo išsinerti iš pižamos ir pasisiūlyti pagelbėti.

„Ar galėčiau padėti?“ — paklaustų ji. Jis netartų nė žodžio. Tik ištiestų muilą ir leistų jai darbuotis.

Žinoma, jai irgi neprošal būtų nusimaudyti, taigi vyriškis galėtų ir jai nutrinti nugarą. Arba ten, kur pats panorėtų.

Galbūt dėl to, kad buvo labai tamsu ten, kur sėdėjo Keisė, ir labai šviesu ten, kur stovėjo vyras, susidarė įspūdis, tarsi ji žiūrėtų filmą. Ji gurkšnojo arbatą ir svajingai šypsodamasi stebėjo sceną.

Keisė iki vėlumos dirbo virtuvėje, o dabar buvo labai anksti. Kitas norėjo, kad maistas į teatrą būtų pristatytas aštuntą valandą ryto, ir ji suprato, kad ne tik atvežtas, bet ir patiektas. Vakar vakare ji prašė savo brolio Džošo kaip nors suorganizuoti stalų.

— Paimk staliaus ožį ar kokią trinką atridenk, gal ką nors tavo didis vyriškas protas sugalvos, — paliko ji žinutę jo telefono balso pašte, — kad tik aš turėčiau kur išdėti vaises. Kitas sakė laukias pusės miestelio pasirodant atrankose. O gal ir daugiau surastum tų stalų? Aš tau atidėsiu spurgų su įdaru, žinau, kad mėgsti.

Paskutinį sakinį savo žinutėje ištarė kaip galėdama meilikausiai. Turint galvoje, kad Keisė buvo prastovėjusi ant kojų daugiau nei keturiolika valandų, ji nežinojo, ar balsas skamba labiau apgailėtinais, ar vis dėlto įtikinamai.

Bet dabar, stebėdama tą gražų nuogą vyrą, nusprendė, kad už vakarykščią dieną jai su kaupu atlyginta. Tuo metu jis plovė nuo savęs putas. Pasiekęs ranka dušo galvutę ir nukabinęs nuo sienos, jis ėmė laistyti vandeniu visą savo nuostabųjį kūną.

Keisė sustingusia ranka laikė arbatos puodelį pakeltą prie lūpų. Ji tesugebėjo tik spoksoti. Ilgi vyriškio plaukai

buvo šlapi, prilipę prie galvos. Iš profilio matėsi tvirti veido bruožai — ir kažkas juose jai pasirodė pažįstama.

Užsukęs vandenį, jis ėmė dairytis aplink, tarsi kažko ieškodamas.

Nori nusišluostyti, pagalvojo Keisė, ir jai toptelėjo galvon, kad galėtų atidaryti duris ir paduoti jam rankšluostį.

Kai jis žengtelėjo namo link, tarsi ketindamas įeiti vidun, jai širdis sustojo. Dabar ji jau buvo visiškai išsibudinusi ir susivokė, kad tik ką slapta žiūrėjo, kaip žmogus prausiasi po dušu. Nelabai mandagu taip daryti. Jau tikrai nenorėtų, kad kas nors ją taip stebėtų!

Kai vyriškis uždėjo plaštaką ant durų rankenos, Keisės širdis ėmė pašėlusiai plakti. Ji nedrįso pajudėti, antraip jis ją pamatytų.

Tačiau jis paleido rankeną, nuėjo prie savo drabužių ir užsimovė sportines kelnes. Keisė su palengvėjimu atsідuso. Jis neįtars ją stebėjus. Puiku!

Ak, bet jam siektelėjus marškinėlių, suskambo jos mobilusis telefonas. Keisė buvo padėjusi jį virtuvėje ant darbatalio įkrauti ir visiškai pamiršo. Ištiesusi ranką, jį šiaip taip sugraibė ir nuspaudė mygtuką jau įsijungus balso paštui.

— Sveika, sesute, nukirtau porą ažuoliukų ir sukaliau kelis stalus. Taip pat dar porą pasiskolinau iš bažnyčios. Jeigu nori, kad aš tave ir tavo puodus nuvežčiau į teatrą, pranešk kaip nors. Jeigu neatskambinsi, pasimatysime aštuntą.

Keisė nesujudėjo, nė neatitraukė akių nuo vyriškio. Kai suskambo telefonas, jis numetė marškinėlius ant žemės ir atsigręžė į duris.

Beveik buvo tikra, kad jis ją matė. Keisė vilkėjo balta pižama, kurią padovanojo mama ir kuri buvo išmarginta

bėgančiomis lėkštutėmis su šaukšteliais ir karve, šokančia per mėnulį. Pižama pernelyg vaikiška jos amžiui ir pernelyg prigludusi figūrai su iškilumais, bet, oi, kokia jauki.

Rytas po truputį aušo ir Keisė numanė esanti matoma tamsiame kambaryje. O gal ir ne. Galbūt jai reikėtų nuslinkti į viršų ir apsimesti, kad jo nematė.

Kaip galėdama greičiau pastatė puodelį ant stalo ir nusliugė nuo taburetės.

Bet nepakankamai greitai. Jis puolė laipteliais aukštyn ir per sekundę atsідūrė prie durų. Jam pamėginus atidaryti, duris sulaikė viduje užstumtas skląstis.

Nusprendusi, kad pasirodymas baigtas, Keisė žengtelėjo svetainės link, bet pasigirdęs triokštelėjimas privertė ją atsikuskti.

Nuogas iki pusės vyriškis, kumščiu praplėšęs durų tinkliuką, siekė iš vidaus atšauti skląstį.

Na gerai, dabar Keisė jau išsigando. Vyras buvo didžiulis ir neabejotinai įsiutęs. Ji žvilgtelėjo į savo mobilųjį telefoną, bet šis gulėjo tarp jos ir įsibrovėlio. Jos namelis buvo apsuptas vienuolikos akrų sodų ir miškų. Jei ir rėktų, niekas jos negirdėtų.

— Ar viskas gerai pavyko? — žengtelėjęs arčiau, paklausė jis.

Balsas buvo sodrus ir grėsmingas. Jeigu ji imtų bėgti, gal pavyktų nusigauti iki laukujų durų ir išsigelbėti. O kas paskui? Vienintelis netoliese esantis statinys buvo Didysis namas, ir tas pats tuščias.

Sugniaužusi kumščius prie šonų, Keisė giliai įkvėpė ir atsikusko. Prieš minutę jo dydis, raumenys, grynas vyriškumas ją svaigino, bet dabar kėlė grėsmę. Ji nemanė galėsianti nuo jo pasprukti, bet jeigu nepasiduos, gal privers jį išeiti.